

عنوان مقاله:

پیش بینی اضطراب پژوهشی بر اساس کمک طلبی پژوهشی و خودکارآمدی پژوهشی در دوران شیوع ویروس کرونا

محل انتشار:

فصلنامه پژوهش در نظام های آموزشی، دوره 15، شماره 55 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 0

نویسندگان:

علی تقوائی نیا - گروه روانشناسی دانشگاه یاسوج

شیرین روستائی - گروه روانشناسی دانشگاه یاسوج

فریبرز نیکدل - گروه روانشناسی دانشگاه یاسوج

خلاصه مقاله:

این پژوهش با هدف تعیین نقش کمک طلبی پژوهشی و خودکارآمدی پژوهشی در پیش بینی اضطراب پژوهشی دانشجویان تحصیلات تکمیلی در دوران شیوع ویروس کرونا انجام شد. روش پژوهش توصیفی از نوع همبستگی بود. جامعه آماری پژوهش حاضر شامل کلیه دانشجویان تحصیلات تکمیلی دانشگاه یاسوج در سال تحصیلی ۱۳۹۹-۱۴۰۰ بود. ۳۴۳ نفر به عنوان گروه نمونه پژوهش با روش نمونه گیری در دسترس انتخاب شدند. ابزار گردآوری اطلاعات شامل پرسشنامه کمک طلبی پژوهشی سعیدی رضوانی (۱۳۹۶)، پرسشنامه خودکارآمدی پژوهشی Bütütköztürk و همکاران (۲۰۱۱) و پرسشنامه اضطراب پژوهش بورنگ و همکاران (۱۳۹۶) بوده است. جهت تجزیه و تحلیل داده ها از آزمون همبستگی پیرسون و تحلیل رگرسیون چندگانه استفاده شد. نتایج آزمون ضریب همبستگی پیرسون نشان داد بین کمک طلبی پژوهشی و خودکارآمدی پژوهشی با اضطراب پژوهشی ارتباط معناداری مشاهده شد. نتایج تحلیل رگرسیون چندگانه نشان داد متغیرهای اجتناب از کمک طلبی، نیاز به کمک طلبی، خودکارآمدی شناخت مسئله، خودکارآمدی روش شناسی و خودکارآمدی گزارش نویسی توانایی پیش بینی اضطراب پژوهشی را دارند. بنابراین، می توان نتیجه گرفت که کمک طلبی پژوهشی و خودکارآمدی پژوهشی منجر به کاهش سطح اضطراب پژوهشی دانشجویان در دوران شیوع ویروس کرونا می شود.

کلمات کلیدی:

"اضطراب پژوهشی"، "خودکارآمدی پژوهشی"، "کرونا ویروس"، "کمک طلبی پژوهشی"

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1419976>

